

Поредница за детективи

„ИНСПЕКТОР БУ“

Инспектор Бу в разследване на КОЙ се опита да
отрови капитан Пърси
Поредица „Инспектор Бу“

Първо издание, първа книга

©2022 автор, Цвета Белчева
©2022 илюстрации, Цвета Белчева
©2022 дизайн на корица, Симеон Стоилов, Цвета
Белчева
Редактор и коректор, Васил Койнарев

© 2022 ЦветаБук ЕООД

ISBN 978-619-90488-4-9

Всички права запазени. Никоя част от текста или
илюстрациите в тази книга не могат да бъдат
възпроизвеждани без изричното съгласие на автора
или издателството.

За информация и поръчки:
www.tsvetabelcheva.com
tsvetabook@gmail.com
FB: @belchevats

ИНСПЕКТОР БУ
в
Разследване на
КОЙ се опита да отрови
капитан Пърси?

В ролята на очевидец и главен перодържец:
Цвета Белчева

Издателство ЦветаБук
София, 2022

Съгласно Закона на горите и техните обитатели Вие имате безпрекословното право да разказвате тази история и да я разпространявате без ограничения. Имате право също така да мълчите и да я запазите само за себе си. **НО ИСТИНАТА СТОИ НАД ВСИЧКО И РАНО ИЛИ КЪСНО ТЯ ЩЕ ИЗЛЕЗЕ НАЯВЕ.**

Ето какво се случи всъщност...

Кратко въведение

Не беше толкова отдавна моментът, когато в гнездото на семейство Коломбо и Гургула Гълъбови се излюпи новото попълнение. Ако трябва да бъдем по-конкретни и се поровим за информация в „Гукни и намери“ (накратко „Гуукнал“), ще научим, че „Птиците от това семейство правят малки гнезда, разположени по гърветата... Обикновено снасят едно или две яйца, а мътенето продължава от 14 до 30 дни... Двамата родители помагат за отглеждането на малките...“. По-важното обаче е, че точно тогава, на 28 юли в 15,30 часа, черупката на яйчицето от Ваше гясно се пропука и от него се показа любопитната човчица на Марли Коломбов Гълъбов.

Марли е онова разсеяно гълъбче, което седеше на третия чин до прозореца, и вместо да слуша учителката, постоянно зяпаше по свободно прелитащите отвън птици. Единственото нещо, което го интересуваше, беше ЛЕТЕНЕТО.

Трябва да имате предвид, че именно Марли е също така онова гълъбче, което се прочу в цялата гора с това, че направи първия си опит за летене само на шестия ден от своето излюпване. А ако искаме да бъдем точни и отворим пак търсачката „Гуугнал“, ще прочетем, че при нормални обстоятелства „първия си полет малките извършват на 7-ия до 28-ия ден след излюпване“.

Аз лично много добре разбирам, че летене се учи с ЛЕТЕНЕ! Но все пак практиката трябва винаги да бъде подплатена с малко или, като се

замисля – с госта, теория: например за силата на вятъра; посоките на света; земното притегляне; кинетичната и потенциална енергия на тялото при излитане и пагане от различни височини, както и при различна скорост на летене; устройство и строеж на крилата; различни видове земни повърхности, видове растителност и така нататък, и така нататък.

Предполагам, че няма нужда да продължавам с изреждането, нали? Освен ако не настоявате много...

Замислете се – би било негопустимо да станеш най-добрия състезател по бързоскоростно летене, без да знаеш тези елементарни неща за живота. Все едно един готвач да не знае как да си включи печката.

И така...

Първа глава

Четвъртък,
около 9,30 часа вечерта

Беше една от онези тъмни нощи, не мрачни, или нещо такова, а просто тъмни – без луна и звезди. Една от онези нощи, в които човек би могъл да се обзаложи, че ще се случи нещо... Дали просто имаше облаци, или беше Новолуние...? Честно казано, нямам никаква представа, така че смятам направо да продължим с историята...

Марли бързаше да се прибере у дома след тежки и уморителни тренировки. Едвам го носеха крилете. И как иначе – цял ден летене нагоре, надолу, резки завои, пируети, летене с тежести на

кратки разстояния, упражнения за ориентация, т.е. летене с превръзка на очите, и какво ли още не. Да не си мислите, че е лесно да станеш шампион на Горската олимпиада?

Наближаваше гнездото. Даже вече чуваше писукането на братчетата и сестричетата си, които обясняваха на мама Гургула, че не им се спи, и я молеха да им разкаже още някоя приказка.

Марли се усмихна: „Ех, че е хубаво да си малко пиленце“. После се сети за Кари и се усмихна още повече. Ооо, не беше ли прекрасна? Как леко се носеше в небето и сякаш потрепваше с крилцата си, а не ги размахваше.

Кари беше неговата партньорка по летене. Двамата бяха отбор. Или поне трябваше да бъдат отбор. Но сякаш винаги имаше причина да се скарат за

нещо. Защото Кари искаше винаги тя да е правата...

Съвсем се беше отнесъл, когато нещо тежко го удари и прогължи да се спуска рязко надолу.

– ОХ! – леко зашеметен изстена Марли и за малко да изгуби равновесие, но бързо се опомни. – Какво беше това?

Младият гълъб смени рязко посоката и се спусна като ястреб след падащия камък, или поне след приличащото на камък нещо.

Трябваше да покръжи малко, докато намери това, което търсеше. А ето го и нещото:

– Но, какво...?

Това не беше камък. Беше капитан Пърси – треньорът по летене – който лежеше безпомощно по корем, с широко разтворени криле и забита в

пръста човка. Марли се доближи бавно. Капитан Пърси май... не дишаше, а перушината му изглеждаше мокра и лепкава.

„О, не! Мисли, мисли, Марли! Трябва да направиш нещо! Да извикаш помощ! Но към кого да се обърнеш? Какво ги учеха в училище да правят при спешни случаи?“:

– Ех, ама и аз съм един. Все си мислех, че тези неща не са важни – тупаше се по главата Марли и се опитваше да се досети какво направи онзи детектив в книгата, която чете миналото лято. Как се казваше той... Шърмак, Шарком, Шерлок, а Шерлок, да, Гузу Шерлок. Носеше карирана шапка и винаги ходеше с луна. Нямаше загадка, която да му се опре. И Марли беше прочел цялата книга. – Добре де, май първо трябва да разбере

дали капитан Пърси още диша със сигурност, защото при такова падане не знам кой би могъл да оцелее.

Марли пристъпи внимателно го тялото на капитана, като се наведе още по-внимателно.

– Нищо не трябва да докосвам. Може да унищожа някоя важна улика.

И точно тогава нещо изхруска под левия му крак.

– Ох! Съжалявам. Надявам се да е просто някоя пръчка.

– Кх, кх, – в този момент се чу гъгнене откъм капитана, който успя леко да надигне глава.

– Капитане, аз съм, Марли. Добре ли сте? Паднахте от много високо. Какво се случи? Кого да извикам?

– Марли, момче, кх-кх – хриптеше Пърси, – тичай при полицаи Бързи. Не се бавай. Реката...

Но в този момент капитан Пърси изгуби отново съзнание и не можа да довърши изречението си.

Е, Марли поне от команди разбираше и веднага излетя да намери местния полицаи. Но какво ли искаше да каже капитанът с това „Реката...“?

Втора глава

Четвъртък, рано сутринта

Инспектор Бу си наля вода от каната на бюрото си. Бавно отпи няколко глътки, прочисти гърлото си и се приготви да продължи започнатия разпит. Още в Полицейската академия беше научил, че кратките паузи създават усещане за драматичност или пък (надяваше се той) можеше да доведат до промяна в мнението на събеседника:

– Дааа, та казвате, господин Крякокръц, че сте забелязали съмнителни същества с вид на катерици, но без рунтави опашки, да изхвърлят нещо, също така съмнително... Записахте ли, госпожице

Гургулинова? ...във вира до Големия бор, местност „Гъсто Храсталаково“. И всичко това към колко часа се случи?

– Как да ви кажа? Не съм много сигурен, защото точно този ден моят часовник, наследство от прапрадядо ми Кръц, беше спрял, тъй като бях забравил да го навия сутринта – сви рамене извинително господинът и намести дебелите рамки на очилата си, чиито стъкла, мислеше си инспекторът, отдавна не беше почиствал.

– Така, така... Но все пак, все пак, г-н Крякокръц, кое време мислите, че беше? Сутринта, по обяд? Моля ви, трябва да знаем всички подробности, за да проведем разследване.

– Да, разбира се, разбира се. Ами, значи, точно пиех вечерния си чай. Знаете, възрастен човек като мен, не може да заспива без вечерния си чай от листа на дива къпина. Растат точно пог

прозорчето на кухнята и...

– Така, вечерния чай – вече ставаше нетърпелив инспекторът. – Но към колко часа, ориентировъчно, пиете своя чай, обикновено?

– Ооо, обикновено към 7 и половина.

– Значи, запишете около 7 и половина, госпожице Гургулинова.

– Да, обикновено. Но точно тази вечер имах да свърша една малка работа, защото навесът над входната врата беше увиснал на една страна. Виждате ли, онзи ден, когато имаше буря, ламарините му така се разхвърчаха, че моята госпожа Крякокръц щеше да си изскубе перата от притеснение. Спокойно, ъ викам аз, госпожо Крякокръц, само да спре бурята, всичко ще оправя, спокойно...

– Така, така, помня я тази буря. Но да се върнем към часа? Към осем

например?

– Ами знам ли, може да е било към 8 часа. Но пък, като се замисля, прозорчето на билковата аптека срещу нас още светеше, а госпожа Мишона по принцип затваря по-рано.

– Всичко е ясно значи, господин Крякокръц. Много ни бяхте полезен. Имате забележително око за детайла – инспекторът вече нямаше търпение да се отърве от своя посетител и бързаше да го изпрати. – Записваме между 8 и 8 и половина, но за по-сигурно ще говорим и с госпожа Мишона. Съгласен сте с мен, предполагам, и приятен ден. Благодаря, че ни посетихте, господин Крякокръц. Вие сте един съвестен гражданин. Ще ви гържим в течение.

Още преди да довърши изречението си, инспекторът отвори вратата на кабинета си. Макар господин Крякокръц

сякаш да искаше да добави още нещичко, той изведнъж изгуби кураж и клатейки се бавничко, се запъти към изхода.

– Струва ми се, че господин Крякокръц е чел много детективски романи. Не смяташ ли така, Анджу? Все пак, заедно с полицай Бързи ще трябва да проверим случая – каза инспектор Бу отегчено.

Никога, нито за миг през живота си инспектор Храбъри Бу не беше подлагал на съмнение факта, че един ден ще стане полицай. Това твърдо като черупка на яйце на новогвинейски казуар решение той беше взел още по времето, когато беше невръстно голишарче. Случи се така, че един слънчев неделен ден неговата трета

леля по бащина линия изчезна безследно. С нея изчезнаха и още два ловни сокола от квартал „Високите скали“. В началото всички помислиха, че евентуално има възможност просто да са заминали на почивка, но след няколко дни тази версия се стори подозрителна дори и на бъдещия инспектор.

За огромно съжаление, подобни случаи не бяха рядкост в гората. Никога дотогава обаче това не беше застрашавало рогнини на малкия Храбъри, което го превръщаше в пряко засегнат. Седмици наред специално сформирани екипи търсеха следи и издирваха изчезналите. Разпитваха се свидетели, които последни бяха видели или говорили с жертвите; правеха се лабораторни изследвания и се обсъждаха резултатите. Накрая нямаше съмнение. Всички доказателства сочеха,

че няколко дни преди съдбоносния ден в гората са били забелязани двама браконieri да поставят капани. След изчезването на трите птици капаните и браконьерите също бяха изчезнали.

Тази знаменателна случка помогна на Храбъри да осъзнае сериозността на проблема и той беше готов да плуе два пъти през крило и да се закълне, че като порасне, ще направи всичко възможно, за да защити горските обитатели от набезите на недобронамерени хора.

Странно, но за дългата си кариера в Полицията, инспектор Бу можеше с право да заключи, че всички беди в гората идваха от хората. Беше изключителна рядкост да се натъкнат на каквото и да било нарушение, извършено от животно.

Но можеше ли това да се твърди със сигурност?

Трета глава

Четвъртък, вечер, малко преди края на работния ден

Трескавата подготовка за Горската олимпиада никога не спираше.

В Средното блато няколко патета с жълти фланелки редяха папури. Така обозначаваха коридорите, в които щяха да се състезават плувците. Златоперко и Опашатка, съдиите по плуване, измерваха внимателно разстоянието между папурите и проверяваха трасето. Предишни години имаше случаи, когато в непроверени дупки се свираха тайни помагачи или даже двойници на състезателите, които после изведнъж се оказваха първи на финала и печелеха с измама. Такива нарушения Златоперко

